

Arrest

nr. 243 974 van 13 november 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 mei 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 juli 2020 met referthenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 februari 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een toelating tot verblijf, conform de artikelen 10 en 12*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 20 mei 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15^{quater}).

1.3. Op 20 mei 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Mevrouw
(...)”*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven,
binnen 30 dagen na de kennisgeving.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; geen geldig visum.”*

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 74/13 *juncto* 74/14 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

3.1.1. Ter adstruering van haar eerste middel zet de verzoekende partij het volgende uiteen:

“Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(n)en kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bestreden beslissing d.d. 20.05.2020) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Met betrekking tot de uiteenzetting inzake het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst verzoekster naar zijn uiteenzetting in het eerste middel van huidig verzoekschrift.

De materiële motiveringsplicht houdt grosso modo in dat iedere bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en met andere woorden gecontroleerd kunnen worden aan de hand van (overtuigings)stukken uit het (administratief) dossier.

(...)

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgend:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In casu is de bestreden beslissing van 20 mei 2020 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij stelt het volgende vast:

- dat verzoekster niet in bezit zou zijn van een geldig visum;

Dat Uw zetel – in het kader van de wettigheidstoetsing – dient na te gaan of de “wet” niet werd geschonden. Daar de term “wet” duidt op een wettigheidstoetsing van de bestreden beslissingen. Dat thans tevens Uw Raad dient na te gaan in welke mate het fair play-beginsel werd nageleefd.

Dat bij de wettigheidstoetsing Uw Raad bevoegd is de bestreden beslissing te toetsen aan het EVRM.

Verder dient te worden verwezen naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Er is in de bestreden beslissing op geen enkele wijze toepassing gemaakt van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Het hoger belang van het kind (in casu: verblijfsgerechtigde kinderen) werd op geen enkele wijze overwogen. Noch werd nagegaan wat de gezins- en familiale toestand of de gezondheidstoestand van verzoekster zijn om de bestreden beslissing (bijlage 13) te nemen.

Dat de modus operandi van de Dienst Vreemdelingenzaken in strijd is met het EVRM.

In casu is de bestreden beslissing kennelijk onwettig, kennelijk onredelijk, onzorgvuldig en disproportioneel genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte en in feite een afdoende motivering te verschaffen aan verzoekster.

Minstens heeft verwerende partij een disproportionele beslissing genomen in het dossier van verzoekster.

Bovendien stelt verzoekster vast dat verwerende partij met de grove borstel over haar dossier heengestapt is en niet de nodige zorgvuldigheid, redelijkheid en evenredigheid aan de dag legt. Om deze redenen, heeft verwerende partij een kennelijk onwettige, onredelijke en kennelijk onzorgvuldige disproportionele beslissing genomen.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

3.1.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het eerste middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet schendt.

Het eerste middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

3.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan dit bevel is genomen. De beslissing motiveert dat de verzoekende

partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet omdat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, waarbij wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum.

De verzoekende partij weerlegt deze concrete vaststellingen niet. Ze maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In zoverre de verzoekende partij meent dat de formele motiveringsplicht geschonden is doordat in de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze is gemotiveerd, dat in de bestreden beslissing op geen enkele wijze toepassing is gemaakt van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat het hoger belang van het kind, *in casu* verblijfsgerechtigde kinderen, op geen enkele wijze overwogen werd, noch werd nagegaan wat haar gezins- en familiale toestand of haar gezondheidstoestand is, verwijst de Raad naar wat hieromtrent wordt gesteld in punten 3.1.6 tot en met 3.1.9.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.1.4. De verzoekende partij betoogt dat *in casu* de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze is gemotiveerd, dat in de bestreden beslissing op geen enkele wijze toepassing is gemaakt van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat het hoger belang van het kind, *in casu* verblijfsgerechtigde kinderen, op geen enkele wijze overwogen werd, dat noch werd nagegaan wat haar gezins- en familiale toestand of haar gezondheidstoestand is om de bestreden beslissing te nemen, dat de *modus operandi* van de verwerende partij in strijd is met het EVRM, dat de bestreden beslissing *in casu* kennelijk onwettig, kennelijk onredelijk, onzorgvuldig en disproportioneel genomen is, gelet op het gegeven dat de verwerende partij heeft nagelaten omstandiger in rechte en in feite een afdoende motivering te verschaffen, dat de verwerende partij minstens een disproportionele beslissing heeft genomen in het dossier, dat zij vaststelt dat de verwerende partij met de grove borstel over haar dossier is heengestapt en niet de nodige zorgvuldigheid, redelijkheid en evenredigheid aan de dag legt.

3.1.5. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.6. De schending van de aangevoerde bepalingen en beginselen wordt onderzocht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, welke bepaling luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59). Hiertoe kan het evenwel ook volstaan dat uit de motivering van een andere genomen beslissing die de vreemdeling ter kennis werd gebracht reeds blijkt dat afdoende werd onderzocht of het gezins- of familieleven, de belangen van het kind of de gezondheidstoestand zich niet verzetten tegen een verwijderingsmaatregel of terugkeer naar het herkomstland. Het komt de Raad als annulatierechter vervolgens enkel toe na te gaan of het bestuur zich heeft gesteund op een correcte feitenvinding en of het niet op kennelijk onredelijke wijze of met miskennen van welbepaalde hogere rechtsnormen tot zijn beoordeling is gekomen.

3.1.7. De verzoekende partij toont niet aan dat zij lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek en dat de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, zodat zij niet aantoonde dat in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet met bepaalde relevante omstandigheden betreffende haar gezondheidstoestand ten onrechte geen rekening werd gehouden.

3.1.8. De verzoekende partij voegt evenwel bij haar verzoekschrift de geboorteaktes van haar minderjarige kinderen evenals een kopie van haar huwelijksakte en beroept zich in haar verzoekschrift op haar familie- en gezinsleven en het hoger belang van haar kinderen.

3.1.9. De Raad stelt vast, op grond van de stukken van het administratief dossier, dat de aanvraag voor toelating tot verblijf op grond van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet werd afgewezen bij de beslissing van 20 mei 2020 tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf. Uit het feitenrelaas in het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij kennis heeft van voornoemde beslissing. In voornoemde beslissing, die zich in het administratief dossier bevindt en die dateert van dezelfde datum als het thans bestreden bevel, motiveert de verwerende partij dat de verzoekende partij aanhaalt dat zij op 19 juni 2017 in België is gehuwd met A.B. en dat zij in Antwerpen op 13 november 2013 van haar eerste kindje is bevallen, dat de verzoekende partij bovendien aanhaalt dat ze zwanger is van hun tweede kindje en dus niet kan reizen, dat het bewijs dat de verzoekende partij niet kon of mocht reizen wegens een zwangerschap in een vroeg stadium niet werd aangetoond, dat het samenwonen met haar echtgenoot erop wijst dat de verzoekende partij daadwerkelijk een gezinsleven heeft en onderhoudt op het Belgisch grondgebied, wat hier *in casu* niet ter discussie staat, dat het feit dat de verzoekende partij zich hier heeft gevestigd, een situatie is die zij zelf heeft gecreëerd, dat zelfs als de verzoekende partij hier reeds lang verblijft zij immers nog altijd moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar haar land van herkomst of het land waar zij verblijfsrecht heeft, dat op basis van deze verblijfshistoriek blijkt dat het gezinsleven geheel werd gesticht tijdens illegaal verblijf, terwijl de verzoekende partij zich uitgerekend hierop beroept om geen visum te moeten aanvragen via de bevoegde Belgische post, dat de verzoekende partij zich bewust was van haar precaire situatie tijdens het uitbouwen van haar gezinsleven en zich jarenlang nestelde in illegaal verblijf nadat ze eerder een bevel om het grondgebied te verlaten ontving, dat deze redenering de zaken op zijn kop zetten is, dat uit illegaal verblijf geen rechten geput kunnen worden die de machtiging tot verblijf

vanuit België zou moeten kunnen rechtvaardigen, dat een terugkeer naar het land van herkomst of een land waar de verzoekende partij tot verblijf is toegelaten om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven, dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk betekent van de familiale relatie maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich kan meebrengen, dat zelfs als de verzoekende partij hier reeds lang verblijft, zij immers nog altijd moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar haar land van herkomst of het land waar zij verblijfsrecht heeft, dat wat de feiten betreft dat de verzoekende partij tijdens het indienen van haar aanvraag zwanger was, kan worden vastgesteld dat dit element niet meer van toepassing is aangezien zij op 8 augustus 2018 bevallen is van een zoon, dat het kind bovendien de leeftijd heeft bereikt waarop reizen mogelijk is zodat dit element niet kan aanzien worden als een buitengewone omstandigheid en zij dus de mogelijkheid heeft haar kind mee te nemen indien zij dit wenst, dat bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ook in rekening werd gebracht, dat nergens uit het dossier blijkt dat de verzoekende partij niet kan reizen, dat wat betreft het belang van de kinderen en de partner van de verzoekende partij reeds eerder werd aangehaald dat de scheiding tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon verre van absoluut is, dat het eerder gaat om een tijdelijke scheiding tot de verzoekende partij het vereiste visum D bekomen heeft, dat het in tussentijd perfect mogelijk moet zijn voor de verzoekende partij om hun gezinsleven zo in te richten dat zij op afstand intensief contacten onderhouden en zo de gezinsband hecht kan blijven.

De verzoekende partij kan aldus niet gevolgd worden waar zij stelt dat het hoger belang van het kind, *in casu* verblijfsgerechtigde kinderen, op geen enkele wijze werd overwogen en dat niet werd nagegaan wat de gezins- en familiale toestand is om de thans bestreden beslissing te nemen. De Raad stelt immers vast dat uit de stukken van het administratief dossier afdoende blijkt dat met het gezinsleven en hoger belang van de kinderen van de verzoekende partij rekening werd gehouden in het kader van een verwijderingsmaatregel en dat de verzoekende partij, door middel van de hier voormelde beslissing naar aanleiding van haar aanvraag om een toelating tot verblijf conform de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet, kennis heeft kunnen nemen van de redenen waarom haar gezinsleven en het hoger belang van haar kinderen volgens het bestuur een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staat. De Raad wijst erop dat alle door de verzoekende partij aangehaalde elementen die betrekking hebben op haar gezinsleven en het hoger belang van haar kinderen reeds werden afgewogen ten aanzien van een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst, met name in het kader van de beslissing naar aanleiding van eerder vermelde aanvraag. Tegen deze beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf, genomen op dezelfde dag als de *in casu* bestreden beslissing, heeft de verzoekende partij, blijkens de gegevens waarover de Raad beschikt, geen beroep ingesteld bij de Raad. De verzoekende partij beperkt zich tot het herhalen van de elementen die reeds werden afgewogen ten aanzien van een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst in de beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf. Zij stelt niet dat bepaalde elementen nieuw zijn ten opzichte van haar laatste aanvraag van 2 februari 2018. Gelet op het feit dat de elementen betreffende het gezinsleven en het hoger belang van de kinderen van de verzoekende partij reeds beoordeeld werden ten aanzien van een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst, de verzoekende partij kennis heeft gekregen van deze beoordeling, minstens het tegendeel niet aannemelijk maakt, en de verzoekende partij geen nieuwe elementen aanhaalt die tot een andere beoordeling zouden nopen, kan niet ingezien worden waarom omtrent het gezinsleven en het hoger belang van de kinderen van de verzoekende partij nogmaals zou moeten worden gemotiveerd in de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad ziet ook niet in wat de toegevoegde waarde zou zijn van een dergelijke herhaling van de motieven.

3.1.10. Door louter te stellen dat de *modus operandi* van de verwerende partij in strijd is met het EVRM, dat de bestreden beslissing kennelijk onwettig, kennelijk onredelijk, onzorgvuldig en disproportioneel genomen is, gelet op het gegeven dat de verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte en in feite een afdoende motivering te verschaffen, dat de verwerende partij minstens een disproportioneel beslissing heeft genomen in haar dossier en met de grove borstel over haar dossier is heengestapt en niet de nodige zorgvuldigheid, redelijkheid en evenredigheid aan de dag legt, toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing uit is gegaan van een foutieve of onvolledige feitenvinding, noch dat zij op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze te werk is gegaan.

De verzoekende partij toont niet aan dat met haar gezinsleven en met het hoger belang van haar kinderen geen rekening werd gehouden noch met welke andere relevante elementen de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

3.1.11. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt, evenmin als de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.1.12. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

3.2.1. De verzoekende partij licht het tweede middel als volgt toe:

"Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin.

De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maken verzoekster (samen met haar minderjarige kinderen) minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoekster en haar minderjarige kinderen.

Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van verzoekster.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte relatie tussen de verzoekster en haar kinderen die in België geboren zijn en er ook verblijfsgerechtigd zijn en waarvan verwerende partij op de hoogte van was. Het is nagenoeg onmogelijk of alleszins bijzonder moeilijk voor verzoekster (en haar kinderen) om op basis van deze relatie in hun land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van haar sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden. Ze heeft in België een verblijfsgerechtigde echtgenoot en kinderen. Haar kinderen zijn in België geboren en zijzelf is ook in België voor de ambtenaar van de burgerlijk stand van de Stad Antwerpen, district Berchem in het huwelijk getreden.

Gelet op dit alles maken verzoekster minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

3.2.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.2.3. De verzoekende partij beroept zich op haar gezinsleven en betoogt dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin, dat met de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden zij samen met haar minderjarige kinderen minstens aannemelijk maakt dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verwerende partij uit de bestreden beslissing haalt buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat zij en haar minderjarige kinderen ondervinden, dat de verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van haar persoonlijke belangen, dat er bovendien sprake is van een voldoende hechte relatie tussen haar en haar kinderen die in België geboren zijn en ook verblijfsgerechtigd zijn en waarvan de verwerende partij op de hoogte was, dat het nagenoeg onmogelijk of alleszins bijzonder moeilijk voor haar en haar kinderen is om op basis van deze relatie in hun land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van haar sociale, familiale en economische belangen zich in België bevindt, dat zij in België een verblijfsgerechtigde echtgenoot en kinderen heeft, dat haar kinderen in België geboren zijn en zijzelf ook in België voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de Stad Antwerpen, district Berchem in het huwelijk is getreden, dat gelet op dit alles zij minstens aannemelijk maakt dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 van het EVRM.

3.2.4. Uit voornoemde beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf van 20 mei 2020 blijkt dat de verwerende partij het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven als dusdanig niet betwist. Evenmin wordt betwist dat de kinderen van de verzoekende partij verblijfsgerechtigd zijn in België en dat zij in België gehuwd is.

3.2.5. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is echter niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

Hoewel artikel 8 EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

In een zaak die zowel het gezinsleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van

één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Indien kinderen betrokken zijn, *quod in casu*, dan besteedt het Hof ook bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een andere fundamentele kwestie voor het Hof is de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, met name de vraag of de betrokken kinderen van een leeftijd zijn dat zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 1 december 2005, nr. 60665/00, Tuquabo-Tekle e.a. v. Nederland, par. 44; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 66; EHRM 3 november 2011, nr. 28770/05, Arvelo Aponte v. Nederland, par. 60; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 143). Ten slotte benadrukt het Hof dat in situaties die betrekking hebben op gezinnen, het belang van het kind wordt beschouwd als een determinerende overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144).

3.2.6. Waar de verzoekende partij vooreerst betoogt dat de verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van de verzoekende partij, verwijst de Raad naar hetgeen uiteengezet werd in punt 3.1.9. Uit het administratief dossier blijkt dat de aanvraag voor toelating tot verblijf op grond van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet werd afgewezen bij de beslissing van 20 mei 2020 tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf en dat in deze beslissing het gezinsleven van de verzoekende partij met haar echtgenoot en kinderen in overweging werd genomen en werd afgewogen tegen een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst.

3.2.7. De verzoekende partij betoogt verder dat er sprake is van een voldoende hechte relatie met haar kinderen die in België geboren zijn en er ook verblijfsgerechtigd zijn en stelt dat het nagenoeg onmogelijk of alleszins bijzonder moeilijk is om op basis van die relatie in hun land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van haar sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden, dat ze in België een verblijfsgerechtigde echtgenoot en kinderen heeft, dat haar kinderen in België zijn geboren en zijzelf ook in België in het huwelijk is getreden.

3.2.8. Nu het *in casu* slechts om een tijdelijke scheiding gaat, daar de verzoekende partij wordt geacht haar verblijfsaanvraag in functie van haar partner vanuit het buitenland in te dienen en dit in overeenstemming met de procedures voorzien in de immigratiewetgeving, maakt de verzoekende partij met haar uiteenzetting dat zij een in België legaal verblijvende echtgenoot en legaal verblijvende kinderen heeft niet aannemelijk dat artikel 8 van het EVRM geschonden is. De verzoekende partij meent dat er sprake is van een kennelijk onredelijke en disproportionele beslissing maar argumenteert op geen enkele concrete wijze waarom of op welke wijze een tijdelijke scheiding *in casu* problematisch zou zijn of waarom een tijdelijke scheiding haar gezinsbelangen en de belangen van de kinderen op disproportionele wijze zou benadelen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat haar echtgenoot niet tijdelijk kan instaan voor de zorg van de kinderen noch dat haar kinderen haar niet naar haar land van herkomst kunnen vergezellen. Er blijkt evenmin dat zij vanuit haar herkomstland via de moderne communicatiemiddelen geen contacten kan onderhouden met haar echtgenoot en kinderen in België en dat deze laatsten haar, bijvoorbeeld tijdens vakantieperiodes, niet kunnen bezoeken, noch brengt de verzoekende partij concrete hinderpalen naar voor die haar echtgenoot en haar kinderen verhinderen om haar te vergezellen naar haar land van herkomst, minstens voor de tijd die nodig is om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving. Het gegeven dat de kinderen in België geboren zijn en dat de echtgenoot en de kinderen verblijfsgerechtigd zijn, maakt op zich nog niet dat er bijzondere hinderpalen zouden bestaan die een verderzetting van het gezinsleven verhinderen in het land van herkomst. Overtuigende argumenten die maken dat het gezinsleven enkel in België mogelijk zou zijn, liggen niet voor.

De Raad herinnert er verder aan dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen geenszins strijdig is met artikel

8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

In voorliggende situatie wijst de Raad er bovendien op dat het verblijf van de verzoekende partij in dit land steeds precair dan wel illegaal was. Het gezinsleven heeft zich ontwikkeld in een periode waarin zowel de verzoekende partij als haar echtgenoot zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van de verzoekende partij er toe leidde dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair was. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat in deze situatie enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Het komt de verzoekende partij toe concrete elementen naar voor te brengen die dergelijke zeer uitzonderlijke omstandigheden kunnen uitmaken. Door louter te verwijzen naar haar verblijfsgerechtigde echtgenoot en kinderen, blijft zij in dit verband in gebreke. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk maakt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, het gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

3.2.9. Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekende partij, haar echtgenoot en kinderen enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet zodat een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt.

3.2.10. Daar waar de verzoekende partij nog stelt dat het centrum van haar sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden, wijst zij op het bestaan van een privéleven.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is een feitenkwestie.

Het begrip 'privéleven' wordt niet gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Betreffende het aangevoerde privéleven, wijst de Raad erop dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad van State stelde ook in het arrest nr. 140.615 van 15 februari 2005 dat de gewone opbouw van sociale relaties niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Het sociaal en economisch welzijn dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder volgens het arrest nr. 166.620 van de Raad van State van 12 januari 2007 niet beschermd door artikel 8 van het EVRM.

In zoverre de verzoekende partij met het centrum van haar familiale belangen wenst te verwijzen naar haar gezins- en privéleven met haar gezinsleden, herhaalt de Raad dat het bestaan van een beschermingswaardig gezins- en privéleven met haar gezinsleden niet wordt betwist, doch dat, zoals blijkt uit wat voorafgaat, er geen disproportionaliteit wordt aangetoond tussen de belangen van de verzoekende partij, haar echtgenoot en kinderen enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De verzoekende partij toont niet aan dat zij zich kan beroepen op overige familiale belangen in België.

De verzoekende partij toont voorts niet aan dat de door haar opgebouwde sociale en economische belangen tijdens haar illegaal verblijf in België van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en dat er sprake is van een beschermingswaardig privéleven.

De verzoekende partij toont geenszins *in concreto* aan dat zij in België een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt. Opdat de verzoekende partij zich dienstig op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, komt het haar toe om met concrete elementen aannemelijk te maken dat zij in België een beschermingswaardig privéleven heeft. Met het louter

verwijzen, zonder verdere verduidelijking of het voegen van stavingstukken, naar het centrum van haar sociale, familiale en economische belangen die zich in België bevinden, toont de verzoekende partij dit geenszins aan.

3.2.11. Zo er alsnog sprake zou zijn van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, dan nog toont de verzoekende partij *in casu* niet met concrete gegevens aan dat zij het privéleven niet kan verderzetten in haar land van herkomst of elders. Zij duidt geen precieze onoverkomelijke hinderpalen aan die de voortzetting van dit privéleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. Evenmin toont zij aan dat zij dit enkel in België zou kunnen verder zetten. Immers wijst zij op het centrum van haar sociale en economische belangen die zich in België bevinden. Zij voegt echter geen stavingstukken toe aan haar verzoekschrift en evenmin toont zij aan waarom zij omwille van haar sociale en economische belangen haar privéleven niet zou kunnen verderzetten in het herkomstland. Zij toont niet aan dat zij haar sociale belangen niet kan onderhouden door het gebruik van de moderne communicatiemiddelen.

Bovendien oordeelde het EHRM in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

Door het enkel stellen dat het centrum van haar sociale, familiale en economische belangen zich in België bevindt, toont de verzoekende partij niet aan dat haar privéleven *in casu* uitzonderlijk is en aanleiding dient te geven tot een positieve verplichting. Zij maakt immers niet aannemelijk dat zij haar privéleven niet zou kunnen verderzetten in het land van herkomst. Evenmin toont zij aan dat zij haar privéleven enkel in België zou kunnen verderzetten.

De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat er heden in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat. Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekende partij enerzijds, die in se erin bestaan om verder in België te verblijven hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden gesteld in de Vreemdelingenwet en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet.

3.2.12. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.13. Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER